PODER INQUILINO

CONFEDERACIÓ DE SINDICATS DE LLOGATERES · 11N

UNA VAGA GENERAL PER CANVIAR-HO TOT

L'11 de novembre, vaga general de 24 hores per l'habitatge i el cost de la vida. Quina vaga estem construint, per a què i com.

VAGA GENERAL · PER L'HABITATGE · CONTRA LA CARESTIA DE LA VIDA · VAGA GENERAL

El pròxim 11 de novembre s'ha convocat una vaga general de 24 hores a tot el territori de l'Estat espanyol, sota el lema «Vaga general per l'habitatge i el cost de la vida». És una convocatòria singular: la primera en catorze anys secundada pels dos sindicats majoritaris; una vaga que no es limita a respondre a una reforma lesiva, sinó que posa damunt la taula un programa de lluita i passa a l'ofensiva; és una iniciativa impulsada des dels Sindicats de Llogateres; i coincideix amb un context de Corts dissoltes i convocatòria electoral imminent. No són trets menors.

Davant el repte obert, val la pena explicar quina vaga estem intentant construir.

01 · D'ON VENIM

ANTECEDENTS

L'esclat social que va seguir el desnonament de la Maricarmen ha pres la forma de mobilitzacions massives, acampades a les places i, aviat, d'una vaga general. La convocatòria no ha sorgit del no-res ni ha estat una ocurrència espontània: és el resultat d'un procés de debat i preparació que només ha pogut avançar quan el carrer ha obert aquesta possibilitat.

El Sindicat de Llogateres de Catalunya va incorporar la vaga general al seu full de ruta després de les mobilitzacions de la tardor del 2024. La Confederació de Sindicats de Llogateres va donar suport a la iniciativa en el congrés en què es va constituir, la tardor del 2025. A principis del 2026, els sindicats de llogateres de Màlaga i Madrid van començar a treballar en aquesta direcció; a la trobada de València del juny es va debatre la proposta amb els sindicats de llogateres; i el 20 de setembre la Coordinadora de la Confederació va aprovar un full de ruta centrat en la convocatòria.

Durant aquest procés s'han mantingut converses amb bona part del sindicalisme laboral, organitzades en tres àmbits: el sindicalisme majoritari; el sindicalisme alternatiu i combatiu; i els sindicats de les nacions sense Estat. Els diàlegs s'han desenvolupat tant a escala confederal com local. Alhora, es va proposar al moviment per l'habitatge impulsar noves mobilitzacions la primavera del 2026, amb el lema «Ni lloguers pels núvols, ni salaris per terra».

> «NI LLOGUERS PELS NÚVOLS, NI SALARIS PER TERRA»

Els Sindicats de Llogateres hem treballat, per tant, per construir una aliança entre el sindicalisme laboral i la lluita per l'habitatge. La història ofereix nombrosos exemples de la força que pot assolir aquesta confluència (aquí i aquí). La convocatòria actual és el resultat d'una aposta sostinguda i d'una oportunitat oberta per la mobilització: a ningú no li pot sorprendre que, quan s'han donat les condicions, hàgim empès amb determinació per fer-la possible.

02 · PER A QUÈ LA VAGA

ELS OBJECTIUS

Se sol dir que una vaga no és un fi en si mateixa, sinó un mitjà. Per això hem de dir amb claredat què volem aconseguir.

En primer lloc, organitzar una vaga general real, capaç d'aturar la producció i d'anar més enllà d'una jornada simbòlica. En segon lloc, conquerir reformes avançades que millorin les condicions de vida de la classe treballadora i demostrin que podem arrencar

drets als poders econòmics, davant la falsa promesa de l'extrema dreta de resoldre els problemes mitjançant l'exclusió i l'empobriment de la població migrant.

En tercer lloc, volem obrir un nou període de lluites per als pròxims mesos i anys, amb un sindicalisme capaç d'organitzar la majoria social i de fer front a la reacció. Si vénen mal dades, que no ens puguin esborrar d'un cop de ploma. En quart lloc, aspirem a una unitat àmplia del moviment obrer i popular, que aplegui les diferents lluites socials. Finalment, volem obrir el sindicalisme a sectors que tradicionalment han quedat al marge, com la població migrant o el jovent.

Hi pot haver altres objectius; aquests són els nostres. A curt termini, programa. A mitjà termini, acumulació de forces. En l'horitzó estratègic, un altre model de sindicalisme com a eina necessària per al canvi social i polític.

03 · I CONTRA QUI ÉS AQUESTA VAGA?

EL PROGRAMA

La vaga es convoca sota un Govern anomenat progressista, en un context ja marcat per la campanya electoral i per la possibilitat d'un govern reaccionari. Per això sorgeix una pregunta: contra qui és aquesta vaga? La resposta és clara: contra les empreses rendistes i la patronal immobiliària, contra el poder del rendisme sobre les institucions i contra els governs que, a tots els nivells, el protegeixen.

Però la pregunta que hauria d'ocupar el centre del debat és una altra: per què ens hi hem de sumar? És a dir, què volem aconseguir les que promovem la vaga? Per un canvi de model en què l'habitatge sigui un dret i no un bé amb què especular, aquest és el programa:

EL NOSTRE PROGRAMA · 6 REIVINDICACIONS

1 CASES PER VIURE, NO PER ESPECULAR

Recuperar els habitatges buits per al lloguer, eliminar els pisos turístics i prohibir la compra especulativa.

2 UN GRAN PARC PÚBLIC D'HABITATGE, PAGAT PELS RICS

Crear un milió d'habitatges públics de lloguer mitjançant un impost sobre la riquesa; expropiar habitatges en mans de fons voltor i bancs; i desenvolupar constructores públiques perquè els diners de tothom no serveixin per enriquir-ne uns quants.

3 SEGURETAT RESIDENCIAL

Establir contractes de lloguer indefinits i prohibir els desnonaments.

4

ABAIXAR ELS PREUS

Reduir un 50 % els lloguers i vincular-los als ingressos; acabar amb els abusos bancaris en les hipoteques; i controlar els preus dels aliments, l'energia i el transport.

5

DRETS SINDICALS EN L'HABITATGE

Reconèixer la negociació col·lectiva i les vagues de lloguer, derogar la Llei Mordassa i combatre el racisme immobiliari.

6

SALARIS, PENSIONS I SERVEIS PÚBLICS DIGNES

Apujar salaris i pensions, reduir la jornada laboral sense retallar els salaris, reforçar els serveis públics i garantir l'accés als subministraments bàsics.

És un programa més ambiciós que les reformes que fins ara hem aconseguit imposar, però no està pensat per quedar-se en una declaració d'intencions. Ja s'està treballant en una proposta concreta que es pugui defensar governi qui governi.

04 · QUINA VAGA VOLEM CONSTRUIR

UNA VAGA PER CANVIAR-HO TOT

A tot just dues setmanes de la vaga, s'imposa la tasca de convertir la nostra imaginació en realitat. Concretar la forma que volem donar als esdeveniments. La vaga general ha de ser, o ens hi hem de deixar la pell perquè ho sigui:

1 POPULAR I MASSIVA

Quan el problema de l'habitatge escala fins a convertir-se en el motor d'una vaga general, cal recordar allò bàsic. La classe treballadora és plural i una vaga general s'ha de plantejar seriosament com incorporar-hi sectors diversos. Això equival a dir que la nostra vaga no pot representar únicament el sector que l'impulsa. Cal fer un exercici d'aliances molt ampli i no perdre de vista quin sector de la població, tant en un sentit numèric com qualitatiu, representem els Sindicats de Llogateres.

Encara que avui el problema més punyent amb l'habitatge sigui el lloguer, aquesta vaga ha d'interpel·lar les hipotecades i les persones propietàries de l'habitatge on viuen. És una oportunitat per curtcircuitar l'"aliança dels propietaris" contraposant-hi l'"antagonisme de l'especulador i rendista".

Cal fer un exercici semblant pel que fa a les problemàtiques socials del treball, enteses àmpliament. S'hi inclouen demandes salarials i de serveis públics perquè vertebren la vida de la classe treballadora. S'intenta incorporar a aquesta vaga organitzacions del camp (que viuen d'una manera particular el problema de la carestia de la vida), petits comerciants i autònoms (afectats també per la pujada dels lloguers) o pensionistes (que no la poden secundar directament). És a sectors com aquests que s'adreça la iniciativa de vaga de consum als grans supermercats, per exemple. Es busca ampliar l'antagonisme incloent-hi tots els poders econòmics que es lucren apujant els preus de tot allò fonamental, no només de l'habitatge.

Finalment, aquesta vaga crida a la confluència. Per això ha de sumar lluites socials rellevants que no són d'habitatge, però sobretot ha de procurar transcendir la sopa de sigles i convertir-se en una conversa social molt àmplia. La feina de diàleg amb les comunitats religioses va en aquest sentit.

Per aquestes raons cal defensar una vaga popular i conscient de la necessitat d'una política d'aliances molt àmplia.

Per la resta, que una vaga general sigui massiva, o no cedir ni un pam perquè aquesta sigui la nostra obsessió, depèn que aconseguim capil·laritat organitzativa. Que el procés de difusió de la vaga sigui una acció de masses. La literatura sobre organització diu que una de cada deu persones que es mobilitzen està disposada a militar. Les mobilitzacions que van precedir la convocatòria de

la vaga general van aplegar més d'un milió de persones. L'aspiració és senzilla: preparar una infraestructura de vaga en què puguin participar cent mil persones en les tasques de difusió. En aquest sentit, es desplega una caixa de resistència unitària, una aplicació per consultar activitats i una xarxa de distribuïdores de materials i de seus obertes de tota mena per recollir el material.

Al centre d'aquesta infraestructura hi ha el comitè de vaga territorial, i la seva tasca fonamental és sostenir aquesta infraestructura i permetre que participin en la vaga com més persones millor. Aquesta és l'aposta per un comitè de vaga unitari; la seva faceta d'òrgan de democràcia obrera, en massa casos degenerada en parlament d'organitzacions minoritàries, és totalment secundària. El món per organitzar i convèncer és fora dels nostres comitès, per molt unitaris que siguin.

2 LABORAL, SOCIAL I QUE ENS PERTANYI A TOTES

El tipus de vagues generals en què ja estem immerses, i sens dubte les que vindran, es debaten i s'organitzen al centre de treball i fora. Quan ja estem en "mode vaga", és a dir, després de la convocatòria, impera un cert pragmatisme i es recorre a un pacte de divisió de la feina. Els sindicats laborals, al centre de treball. El moviment estudiantil, als instituts i a les facultats. Els sindicats socials i les associacions civils de tota mena, a l'organització territorial. Sempre que sigui possible, cal buscar dinàmiques de vinculació que permetin l'expansió del moviment, però sense perdre's buscant fórmules de composició poc naturals. I quan s'encara la recta final, molta coordinació per preparar els piquets.

En el nostre cas, la forma organitzativa dels Sindicats de Llogateres és doble: d'una banda, a escala territorial i, de l'altra, amb seccions sindicals de propietat (blocs verticals). És aquí on ens hem de centrar, encara que també creem equips de suport a la difusió en determinats centres de treball, assemblees de treballadores o conferències sindicals. Ens correspon a nosaltres organitzar brigades sindicals per fer porta a porta en blocs de llogateres i, juntament amb altres moviments socials, impulsar totes les accions de difusió possibles pel territori, així com liderar l'extensió cap a tota mena d'entitats socials de l'entorn, independentment de la seva finalitat, perquè se sumin a la vaga i la difonguin.

Si aconseguim una vaga d'aquest tipus, popular i massiva, laboral i social, aquesta vaga ja és unitària. Que ho sigui és una característica irrenunciable si l'objectiu és que la vaga tingui el màxim seguiment possible. I aquesta pluralitat és la que hem d'escenificar en totes les mobilitzacions del dia de la vaga, tant als piquets com a les manifestacions.

L'exercici de reapropiació de la vaga se simbolitza quan cada comitè de vaga unitari, en el moment en què es constitueix, vota a mà alçada la convocatòria i es compromet a remar perquè la iniciativa sigui un èxit. Els sindicats legalitzen la vaga, però la convocatòria ens pertany a totes.

> **ELS SINDICATS LEGALITZEN LA VAGA, PERÒ LA SEVA CONVOCATÒRIA ENS PERTANY A TOTES.**

3 UNA VAGA GENERAL QUE ARRELI I AMPLIÏ EL CICLE DE LLUITES OBERT

Això és la vaga general entesa com a procés. Per tant, no importa només el dia de la vaga. Importa l'abans i el després. Darrere l'esclat Maricarmen i les mobilitzacions i acampades hi ha més raons que l'habitatge. Quines són exactament? Això és el que cal descobrir. Hi ha algunes pistes en el següent **informe**, però igualment cal fer l'exercici a cada lloc.

Perquè el cicle de lluites que s'ha obert continuï i es desenvolupi, cal arrelar-lo i ampliar-lo. És a dir, portar-lo a escala local i estendre'l al màxim de llocs possible. Ha d'adquirir, per tant, la personalitat de les lluites pendents a escala municipal. Ha d'impulsar la vida de les lluites socials promovent-ne la confluència.

Les consignes han de prendre forma. Per aquesta raó hem promogut que els comitès de vaga territorials redactin els seus propis programes de reivindicacions locals. Que recullin aquestes reivindicacions en una acta de constitució del comitè i les presentin davant dels seus ajuntaments o de les empreses responsables dels principals conflictes oberts. Que les difonguin als mitjans de comunicació locals. Que les facin servir conjuntament amb les reivindicacions generals per

presentar-se davant de qualsevol entitat civil de l'entorn i convidar-la a sumar-se a la vaga. I, sobretot, que el comitè es responsabilitzi d'aquest programa per donar cos i continuïtat als moviments que s'estan generant a escala local. No podem deixar de banda la responsabilitat de la "postvaga" i deixar tota la negociació dels programes en l'àmbit confederal o en les dinàmiques dels convenis col·lectius. Una vaga general que lluita en diferents plans té moltes més possibilitats de conquerir victòries.

En síntesi, constituir el comitè com a espai per a la difusió massiva de la vaga, dotar-lo d'unes reivindicacions que representin el conjunt del municipi, aturar la ciutat i, finalment, picar a la porta dels responsables de la situació social en què vivim per exigir canvis. El comitè és així no simplement un espai de difusió, sinó també una eina per a l'organització del conflicte a tots els territoris i per a la construcció de poder sindical i popular.

4 INTERNACIONALISTA

Dos dies després del desnonament de la Maricarmen va arrencar a Madrid «El Barrio», la segona trobada internacional de llogateres celebrada a l'Estat espanyol, sota el lema «Llogateres del món, uniu-vos». Fa anys que teixim una xarxa internacional d'aliances. Si el rendisme no coneix fronteres, la nostra organització sindical tampoc.

La vaga general de l'11N coincideix amb mobilitzacions i vagues en altres països. Tenim davant nostre una oportunitat per fer un pas més: avançar cap a la coordinació de les lluites a escala europea i estendre-la a més països. Les primeres iniciatives ja estan en marxa; esperem que arribin a bon port. Tard o d'hora, ho sabem, les mobilitzacions entraran en reflux. Serà llavors quan haurem de redoblar els esforços d'organització i formació per incorporar les persones que s'hagin acostat a la lluita i donar continuïtat sindical a les experiències sorgides durant el cicle de mobilitzacions. Però abans, la vaga ha de servir per fonamentar un cicle de lluita social que traspassi totes les fronteres.

05 · LA VAGA ÉS DE TOTES

UNITAT I DESBORDAMENT

La unitat no significa subordinació al sindicalisme majoritari. I l'autonomia no és una excusa per renunciar a construir una vaga comuna.

Aquesta vaga general va ser convocada en bloc per tota l'aliança sindical que hem procurat dinamitzar des de la Confederació de Sindicats de Llogateres: tot el sindicalisme alternatiu confederal, els sindicats de les nacions sense Estat i els sindicats majoritaris. Al seu costat marxaran més de tres-cents comitès de vaga territorials i centenars d'associacions que s'hi estan adherint.

El fet d'haver aconseguit sumar-hi CCOO i UGT és sens dubte positiu perquè la vaga tingui un impacte real als centres de treball. El repte ara és aconseguir que la seva implicació sigui efectiva i que contribueixi a activar les seves afiliades, la seva estructura de delegats i el conjunt de les plantilles. Cada dia compta per aconseguir-ho, però no se'n podrà fer balanç abans del dia de la vaga. Cal mantenir els nervis a ratlla. Fins després de l'11 és impossible tenir la foto. I quan tinguem la foto,

comprovarem que no hi ha una lectura homogènia que serveixi per a tots els territoris i per a tots els sectors. Això sí, encara que, entre els convocants, els sindicats majoritaris siguin els que tenen més pes, aquesta vaga no els pertany en exclusiva ni se'n poden atribuir la direcció. La unitat no vol dir subordinació.

D'altra banda, cal tancar el debat sobre si s'han d'expulsar els sindicats majoritaris. Una proposta així, independentment de les raons que la motivin, no contribueix al fet que la vaga funcioni. Per molt que siguin sindicats, de vegades actuen com a partit i fan deixadesa de funcions en la seva missió de construir la vaga al centre de treball. Aquesta vaga general, la primera en catorze anys, no s'ha convocat per visibilitzar l'"alternativa" a CCOO i UGT. Per al sindicalisme combatiu, més proper al model sindical que promouen els Sindicats de Llogateres, aquesta és una bona oportunitat per presentar-se davant la classe treballadora i sumar-la a les seves propostes. Però això no es fa tancat en una sala criticant els sindicats majoritaris i insistint que l'important és forçar-ne la marginació. Que s'imposi la humilitat. No es permetrà que la vaga sigui un aparador a costa de la salut de la mateixa iniciativa.

EL MÈTODE NO POT TORNAR A SER LA RUPTURA. LA INDEPENDÈNCIA NO JUSTIFICA JUGAR AMB EL QUE ÉS DE TOTES.

Igualment preocupant és la posició de les organitzacions polítiques que pretenen trencar les mobilitzacions unitàries i impedir la coordinació dels piquets. El primer és un error polític i una pèrdua de temps; el segon pot tenir conseqüències greus en termes repressius i, en qualsevol cas, debilita l'impacte de la vaga. Presentar aquestes posicions com una contribució a la vaga és decebedor. Justificar-les amb retòrica revolucionària no en canvia les conseqüències pràctiques. La vaga no es pot subordinar al projecte de construir un partit. El mètode no pot tornar a ser la ruptura. La independència no justifica jugar amb allò que és de totes.

Cal recordar que la unitat no és un repartiment de quotes, ni l'autonomia és una excusa per renunciar a construir una vaga comuna. La participació dels sindicats majoritaris és necessària per arribar als centres de treball; la del sindicalisme alternatiu, per ampliar-ne la capacitat d'organització i de conflicte; i la del moviment popular, per superar els límits del sindicalisme tradicional. Cap organització no ha de confondre la seva contribució amb la propietat de la vaga ni posar-la en risc. El criteri és senzill: si una iniciativa amplia la participació, contribueix a la vaga; si anteposa el protagonisme propi, la debilita.

EL CRITERI ÉS SENZILL

SI UNA INICIATIVA AMPLIA LA PARTICIPACIÓ, CONTRIBUEIX A LA VAGA.

SI ANTEPOSA EL PROTAGONISME PROPI, L'AFEBLEIX.

Davant de qui no posa tota la carn a la graella perquè aquesta vaga funcioni, de qui pretén un protagonisme que no li correspon i de qui pretén trencar la convocatòria unitària, la resposta ha de ser el desbordament. Desbordament per superar els límits i els interessos particulars de les organitzacions i convertir la convocatòria en una vaga per guanyar. Que la vaga no sigui només l'expressió d'una força social que ja existeix; que sigui l'instrument per organitzar una força social latent.

Un cop passada la vaga, tots els debats sobre el problema del sindicalisme es tornaran a obrir. Els tindrem en millors circumstàncies si l'11N hem triomfat. És evident que l'estat de coses en el sindicalisme no ens serveix i que cal un canvi radical. Necessitem un altre model sindical. Aquesta

tasca és de la màxima importància per reconstruir la classe treballadora i obrir possibilitats a una majoria social antifeixista que sigui al carrer, a la feina, al bloc, a l'institut i que aspiri a canviar el món en què vivim.

06 · CAP AL 29N

LA LLUITA SINDICAL EN EL CONTEXT ELECTORAL

Hi ha qui pensa que el fet que aquesta vaga general coincideixi amb la convocatòria electoral és un problema. Tot el contrari. És el millor escenari que podia tenir la lluita sindical per intervenir socialment en un any que havia d'estar marcat per aquesta qüestió.

Totes les eleccions són importants, però les pròximes del 29N ho són especialment. Ningú amb seny no pot tenir una posició dubitativa sobre això. Està en joc la possibilitat d'un govern estatal de coalició entre la dreta radical i els neofeixistes. No cal calcular-ne les conseqüències abans d'hora, però no som davant d'un canvi d'un govern de "centreesquerra" per un de "centredreta", com ha estat l'alternança de torn des de la Transició. Que això no passi ens convé a totes.

La qüestió no és que s'hagi de salvar qui no s'ho mereix. El que fa possible la vaga és intervenir en el cicle electoral des del sindicalisme i la lluita social sense necessitat de fer campanya electoral. Ens dona l'oportunitat d'activar una conversa per centrar l'atenció en els problemes socials que preocupen la gent treballadora i per posar damunt la taula un programa. Permet que, davant la concatenació de "successos" que dia rere dia sacsegen l'esfera pública, emergeixi una iniciativa nítida i des de baix. I, sobretot, gràcies a la vaga, podem proposar a multitud de persones que volen organitzar-se que ho facin amb el sindicalisme i no a través del partit-electoral.

EN CONCLUSIÓ

Aquesta vaga pot significar molt més que una jornada de mobilització. Pot ser el punt de partida perquè el sindicalisme de classe torni a ocupar un paper central en la societat, recuperant la seva capacitat per conquerir drets, transformar les nostres condicions de vida i ampliar els horitzons del que és possible. Perquè la nostra tasca no és únicament defensar allò que hem conquerit, sinó organitzar la força col·lectiva necessària per conquerir una vida millor. Una vaga per canviar-ho tot no s'acaba quan acaba el dia de vaga.

L'11N, HO ATUREM TOT

PODER INQUILINO

CONFEDERACIÓ DE SINDICATS DE LLOGATERES

huelgaporlavivienda.org
poderinquilino.org